

Гаррі Поттер і Орден Фенікса. Кн 5

КУПИТИ

Пропонуємо вашій увазі п'яту книгу про Гаррі Поттера! Джоан Роулінг писала книгу «Гаррі Поттер і Орден Фенікса» протягом трьох років. Вона вийшла найдовшою у циклі і розкриває несподівані таємниці життя улюблених героїв.

Гаррі щороку з нетерпінням чекає кінця літніх канікул і повернення до магічного світу. Але в цьому році магічний світ порушив спокій спекотного вечора Тисовий вулиці - на Дадлі та Гаррі нападають дементори, змусивши використати патронус. Тепер юного чарівника судитимуть в Міністерстві магії і, можливо, його чекає відрахування з Ґогвортсу.

А з Азкабану, неприступної в'язниці для найнебезпечніших чарівників, втекли смертежери. Ходять моторошні чутки про те, що Волан-де-Морт повстав і тепер збирає армію... У Школі чарів та чаклунства заправляє порядком Долорес Амбридж, а учні організовують Армію Дамблдора - практичні заняття із захисту від темних мистецтв.

Ця частина про Хлопчика-який-вижив стала похмурішою і серйознішою. Головний герой зростає разом з читачами — тепер йому доводиться приймати дорослі рішення і миритися з важкими втратами.

Що за загадковий Орден Фенікса, до якого належали батьки Гаррі? Звідки беруться його дивні видіння про Темного Лорда? І що стане з Хогwartсом під керівництвом Долорес Амбридж? Щоб отримати відповіді на ці питання, потрібно купити книгу «Гаррі Поттер і Орден Фенікса» українською мовою — 5-ю книгу про пригоди Гаррі Поттера і його друзів!

Розділ перший

Дадлі Демонтований

Завершувався найспекотніший день літа, і над великими квадратними будинками на Прівіт-драйв зависла дрімотна тиша. Зазвичай блискучі машини припадали пилюкою у дворах, а колись смарагдово-зелені газони поблякли й пожовкли, — через посуху поливати їх зі шлангів було заборонено. Позбавлені можливості звично мити машини й поливати газони, мешканці вулички Прівіт-драйв поховалися в затінках своїх прохолодних будиночків і розчинили навстіж вікна, сподіваючись заманити туди омріяний вітерець. Надворі залишався лише один підліток, що лежав горілиць на клумбі біля будинку номер чотири.

Цей худючий чорнявий хлопець в окулярах мав трохи нездоровий вигляд людини, що занадто швидко виросла.

Джинси на ньому були брудні й подерті, футболка вилиняла й обвисла, а кросівки давно вже просили їсти. Вигляд Гаррі Поттера не надто тішив сусідів, які вважали, що за неохайність треба віддавати під суд, однак того вечора він ховався за великим кущем гортензії, і сусіди його не бачили. Власне, побачити його могли хіба що дядько Вернон чи тітка Петунія — якби повистромляли голови з вікна вітальні й поглянули вниз, на клумбу.

Гаррі радів, що додумався так вдало сховатися. Лежалося на гарячій твердій землі не дуже зручно, зате ніхто на нього не витріщався, скрегочучи зубами так голосно, що не чути було теленовин, і ніхто не мучив гидкими питаннячками — як бувало щоразу, коли він намагався лишитися у вітальні, щоб разом з дядьком і тіткою подивитися телевізор.

Його думки ніби впурхнули крізь розчинене вікно до вітальні, бо Гаррін дядько Вернон Дурслі раптом заговорив:

— Добре, хоч хлопець перестав до нас лізти. Де він, до речі?

— А я звідки знаю? — байдуже озвалася тітка Петунія. — В будинку немає.

Дядько Вернон хрюкнув.

— Подивитися новини... — в'їдливо скривився він. — Хотів би я знати, що він задумав. Ніби нормальним хлопцям не однаково, що там показують у новинах, — Дадлі таке й у голову не стукне! Сумніваюся, що він навіть прізвище прем'єр-міністра знає! Та й що можуть показати в наших новинах про їхнє кодро...

— Верноне, цс-с! — урвала його тітка Петунія. — Вікно ж відчинене!

— А... так... вибач, люба.

Дурслі замовкли. Здалеку чулася рекламна пісенька про вівсянку "Фрут енд Брен", а повз Гаррі помаленьку дибала напівбожевільна котолубка місіс Фіг з сусіднього провулка Гліциній. Вона щось сердито бурмотіла собі під ніс. Гаррі зрадив, що за кущем його не видно, бо останнім часом місіс Фіг заповзялася при кожній зустрічі запрошувати його на чай. Щойно вона завернула за ріг і зникла з його поля зору, як з вікна знову долинув голос дядька Вернона:

— Дадік пішов до когось на чай?

— До Полкісів, — з ніжністю мовила тітка Петунія. — У нього стільки друзів, і всі його так люблять...

Гаррі ледве стримався, щоб не пирснути. Дурелі були на диво короткозорі у всьому, що стосувалося їхнього сина.

Вони довірливо ковтали його тупі вигадки про те, що він під час літніх канікул щовечора ходить на чайок до своїх друзків. Гаррі добре знав, що Дадлі й не думав пити якийсь там чай. Щовечора він зі своїми головорізами громив дитячий парк, курих на перехресті і жбурляв камінці в дітей та проїжджі машини. Гаррі усе це бачив, коли блукав вечорами Літл-Вінгінот. Усі свої канікули він переважно блукав вуличками, витягуючи зі смітників газети.

До Гарріних вух долинула вступна мелодія новин, що починалися о сьомій вечора, і в нього завмерло серце.

Може, сьогодні... після місячного чекання... це станеться.

"Рекорона кількість віопочивальників застрягла в іспанських аеропортах, де вже другий тиждень триває страйк вантажників багажу..."

— Я б їх відправив на довічну сіесту, — прогарчав дядько Вернон, не дослухавши диктора, та це вже не мало значення: Гаррі на клумбі перевів подих. Якби щось сталося, про це б повідомили у першу чергу. Смерть і руйнування важливіші за туристів, що десь там застрягли.

Він поволі видихнув повітря і задивився у яскраво-синє небо. Цього літа щодня все повторювалося: напруження, чекання, тимчасова полегкість, а тоді нове наростання напруги... і завжди чимраз наполегливіше запитання: чому й досі нічого не сталося. Гаррі й далі прислухався — ану ж почує щось таке, чому не нададуть значення магли — чиєсь несподіване зникнення, скажімо, або дивний випадок... але повідомлення про страйк вантажників змінилося новинами про посуху на південному сході ("Сподіваюся, наш сусід чує! — заревів дядько Вернон. — Отой, що о третій ночі вмикає поливалку!"), про вертоліт, що мало не впав на поле в Сурреї, а також про розлучення відомої актриси з її не менш відомим чоловіком ("Ніби нас цікавлять їхні брудні шуримури", — пирхнула тітка Петунія, котра завзято стежила за ходом розлучення, переглядаючи кожнісінький журнал, що траплявся їй на очі).

Гаррі замружив очі від палаючого вечірнього неба, а диктор провадив далі: "... і на завершення. Папужка Бангі вигадав цього літа новий спосіб прохолоджуватися. Бангі, що живе в "П'яти перах" у Барнелі, навчився їздити на водних лижах! Про це вам розповість Мері Доркінз".

Гаррі розплющив очі. Якщо вже дійшли до папужок на водних лижах, то годі чекати чогось важливішого. Він обережно перевернувся на живіт, зіп'явся навкарачки й почав відповзати з-під вікна. Не проповз він і п'яти сантиметрів, як блискавично сталося кілька подій.

Сонну тишу, мов пострілом, розірвав гучний і лункий ляскіт; з-під машини, що стояла при тротуарі, прожогом вилетів і зник якийсь кіт; з вітальні Дурслів долинув вереск, голосний проклін і дзвін розбитої порцеляни. Гаррі, ніби чекаючи саме цього сигналу, скочив на ноги і, наче меча з піхов, висмикнув з-за пояса тоненьку дерев'яну паличку.

Та не встиг він звестися на повен зріст, як грюкнувся тім'ям об відчинене вікно, через що тітка Петунія заверещала ще голосніше.

КУПИТИ